

Γιατί γράφουμε;

Γιατί γράφουμε άραγε; Ενώ φαίνεται εύκολο ερώτημα, στην πραγματικότητα είναι δύσκολο, ίσως και αναπάντητο. Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρουμε για ποιους λόγους πραγματικά γράφουμε. Και τούτο διότι κατά βάθος δεν μας απασχολεί. Προβληματίζεται το πουλί γιατί πετάει ή ο σκορπιός γιατί έχει δηλητήριο; Προφανώς είναι στη φύση τους. Και το γράψιμο λοιπόν είναι στη φύση του συγγραφέα –εκτός εάν γράφουμε ακριβώς για να απαντήσουμε στο ερώτημα: γιατί γράφουμε;

Απαντήσεις θα μπορούσαμε να αποτολμήσουμε. Καμιά όμως από μόνη της δεν θα μπορούσε να καλύψει καθολικά το ερώτημα. Κάθε απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι μερική, ερωτηματική, μετέωρη.

Ας πούμε λοιπόν: γράφουμε για να δημιουργήσουμε τους κόσμους που δεν μπορούμε να ζήσουμε ή για να εισβάλουμε στις ζωές των άλλων, ηδονοβλεπτική αδεία. Όσο ενδιαφέρουσα κι αν είναι η ζωή του καθενός, είναι μικρή για να προλάβει να τα ζήσει όλα. Ο συγγραφέας δεν περιορίζεται στη δική του μόνο ζωή, θέλει να ζήσει κι άλλες, κι επειδή ακριβώς αυτό είναι δύσκολο, τις δημιουργεί.

Γράφοντας λοιπόν ο συγγραφέας μπορεί πράγματι να ζήσει ποικίλες ζωές, να εμπλουτίσει τη δική του, να αντισταθμίσει τη μειωμένη όραση, να εισχωρήσει στο βάθος της ψυχής ανιχνεύοντας το ασυνείδητο και το μυστήριο, να ανατάμει το σώμα, το περιβάλλον, τις συμπεριφορές, να διακρίνει την πολυπλοκότητα των σχέσεων, να δημιουργήσει μέσω της γλώσσας καινούργιους κόσμους. Μπορεί να ανακαλύψει τις πιο ασυνήθιστες πλευρές της ύπαρξης, τις αποκλίνουσες από τα τετριμμένα και αδιάφορα. Μπορεί να κάνει συναρπαστικές παρατηρήσεις ή να δοκιμάσει ό,τι δεν τολμά στην καθημερινότητά του. Μπορεί να ζήσει τη ζωή του δολοφόνου, του χαρτοπαίχτη, του πολεμιστή, ακόμη και ενός ζώου. Μπορείς να είσαι ο Αχιλλέας ή η Μαντάμ Μποβαρί.

Το γράψιμο επομένως δεν είναι απλώς μια δραστηριότητα ή μια έκφραση της ζωής, μια προσπάθεια να ανακαλύψουμε τον εαυτό μας, είναι μια αυτούσια πολύπτυχη ζωή, ερωτική και απολαυστική, είναι από μόνο του ένας τρόπος να αποφύγουμε την παγίδα του παγιωμένου κόσμου, απομακρυνόμενοι από την ανία και την πλήξη του ανθρώπου που υπάρχει για να επιβιώνει φοβισμένος και όχι για να ζει τολμώντας.

Εντέλει, το γράψιμο είναι ίσως η ενδόμυχη επιθυμία του συγγραφέα να ζήσει μέσα σε μια μεταφορά.

[Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό (Δε)κατα (Φάκελος: Γιατί γράφουμε;), τεύχ. 39, Φθινόπωρο 2014]